

LA MUERTE NO ES ETERNA
EL DESHONOR SI

武士の心

LOVE &
HONOR

© 2000 Blackwell Science Ltd, *Journal of Internal Medicine* 247: 399–406

100

collezione nuova italiana

LA MUERTE NO ES ETERNA
EL DESHONOR SI

武士の
魂

LOVE & HONOR

El fin de la trilogía de samuráis del director Yoji Yamada

La trilogía de samuráis de Yoji Yamada es una de las más grandes obras del cine japonés. En esta última entrega, el director nos muestra la vida de un samurái en el momento de su muerte. El film es una obra maestra del cine japonés y una de las mejores películas de la historia del cine.

2007

Kiểm Pháp Kodama Gaeshi Của Chàng Mù

Fujisawa Shuhei

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Giới thiệu tác giả](#)

[Một](#)

[Hai](#)

[Ba](#)

[Bốn](#)

[Năm](#)

[Sáu](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

[\[7\]](#)

[\[8\]](#)

[\[9\]](#)

[\[10\]](#)

[\[11\]](#)

[\[12\]](#)

[\[13\]](#)

[\[14\]](#)

[\[15\]](#)

[\[16\]](#)

[\[17\]](#)

Giới thiệu tác giả

Fujisawa Shuuhei (藤沢周平- 1927~1997) tên thật là Kosuge Tomeji (小菅留治) là một trong những cây bút viết tiểu thuyết thời đại cự phách của Nhật. Ông sinh ra tại tỉnh Yamagata và là con thứ ba trong gia đình nông dân nên từ thuở nhỏ đã làm quen với công việc đồng án và nông cụ. Kinh nghiệm này có nhiều ảnh hưởng đến các tác phẩm của ông sau này khi viết về cuộc sống nông thôn và các tùy bút về đề tài này. Thời học tiểu học rất ham mê đọc các loại tiểu thuyết, tạp chí và không để gì buông tay khi đã cầm sách. Lên đại học ông theo ngành sư phạm nhưng sau lại theo nghề báo.

Năm 1963 đưa con gái đầu lòng ra đời nhưng chẳng bao lâu sau vợ mất, bi kịch này ảnh hưởng nhiều đến các tác phẩm ông viết ra và ông bắt đầu với thể loại tiểu thuyết thời đại. Thời kỳ đầu các tác phẩm của ông thường u ám và nhân vật chính chịu nhiều bi kịch. Năm 1965 bắt đầu sử dụng bút danh Fujisawa Shuuhei. Fujisawa Shuuhei được biết đến nhiều qua cuốn “Ansatsu no nenrin” nhận được giải thưởng Naoki lần 69 năm 1972 và nhanh chóng trở thành tác gia văn học đại chúng được yêu thích nhất. Tuy được tôn xưng như thế nhưng bản thân ông lại ghét danh hiệu này.

Các tác phẩm của Shuuhei thường lấy bối cảnh thời Edo ở phiên Umisaka thuộc một miền quê mùa của nước Nhật. Umisaka không phải là một phiên có thực nhưng đó là hình ảnh quê nhà của ông. Nhân vật trong tiểu thuyết của Shuuhei thường là các võ sĩ Samurai bình thường, cấp thấp, xuất thân thấp kém (như chính bản thân ông) và nội dung thường xoay quanh những dẫn vật, đau khổ giữa trách nhiệm và tình người hay tình cảm nhẹ nhàng đầm ấm giữa người với người. Nhiều tác phẩm của ông được dựng thành phim và những bộ phim này luôn đoạt giải cao ở các liên hoan phim Quốc tế. Ông cũng viết về tầng lớp thị dân thời Edo, những kẻ thuộc tầng lớp thấp kém hơn giới võ sĩ.

Nội dung tiểu thuyết của Shuuhei rất lắng đọng và sâu sắc nhưng lối kể truyện có phần chất phát, không mang tính uyên bác như Shiba Ryou Tarou hay lôi cuốn như Ikenami Shou Tarou. Có lẽ xuất thân của Shuuhei có tác động đến điều này? Trong đời hoạt động văn nghệ, Shuuhei đã nhận được nhiều giải thưởng: Naoki, Yamamoto Shuugorou, Yoshikawa Eiji, Asahi. Ông mất năm 1997 vì ung thư gan.

Các tác phẩm chính:

- Ansatsu no nenrin –暗殺の年輪
- Matazou no hi –又蔵の火
- Gyakugun no hata–逆軍の旗
- Gimin ga kakeru–義民が駆ける
- Takemitsu shimatsu–竹光始末
- Nagatonokami no inbou–長門守の陰謀
- Youjimbou nichigetsu no shou–用心棒日月抄
- Kaiten no mon–回転の門
- Issa–一茶
- Yorozuya Heishirou katsujin ken–よろずや平四郎活人剣
- Tasogare Seibei–たそがれ清兵衛
- Semishigure–蝉しぐれ
- Kakushiken Koeishou–隠し剣孤影抄

*

**

Fujisawa Shuhei[1] là một trong những tác gia nổi tiếng nhất Nhật Bản về truyện lịch sử, truyện *samurai*[2]. Nhiều tác phẩm của ông đã được quay thành phim chiếu ngoài rạp và phim bộ ti-vi, được hâm mộ không chỉ ở Nhật mà còn trên khắp thế giới.

Fujisawa Shuhei tên thật là Kosuge Tojime, sinh năm 1927, trưởng thành ở Tsuruoka thuộc tỉnh Yamagata địa phương Tohoku phía bắc Tokyo, ngày xưa là phiên trấn Shonai, được dùng làm mô hình tạo nên bối cảnh sinh hoạt địa phương thời Edo (*thời Phủ Chúa Tokugawa*) trong tác phẩm của ông.

Cha mẹ làm nghề nông nên từ nhỏ ông đã giúp và quen việc đồng áng. Sau này, nông thôn và nông dân được ông mô tả tỉ mỉ với tình cảm sâu đậm. Từ nhỏ, đã ham đọc sách, khi vào trường Sư phạm năm 1946, ông bắt đầu sinh hoạt văn học, làm báo chung với bạn bè cùng sở thích. Tốt nghiệp năm 1949, ông dạy Quốc văn ở trường trung học, và tiếp tục làm báo. Năm 1951, nhiễm bệnh lao phổi, phải nghỉ việc, và năm sau lên Tokyo trị bệnh, bị mổ bỏ phần trên của lá phổi bên phải. Trong thời gian này, ông tham gia hội thơ Haiku, vẫn cộng tác làm báo, và đọc nhiều sách, kể cả tiểu thuyết ngoại quốc, bồi dưỡng cơ sở cho hoạt động sáng tác sau này.

Từ 1957, ông làm việc cho các toà báo ở Tokyo, vì tình hình báo chí khó khăn nên đã phải đổi chỗ làm nhiều lần. Năm 1959, kết hôn với Miura Etsuko là người đồng hương trẻ hơn ông 8 tuổi. Từ 1960, vào làm ký giả cho báo Kinh tế Thực phẩm, nhưng lòng yêu thích văn chương không nguôi được, nên hễ có giờ rảnh thì sáng tác, thời kỳ đầu nhắm vào loại văn học thuần túy.

Năm 1963, sinh con gái đầu lòng, nhưng không bao lâu sau, vợ ông đột ngột bị bệnh mất. Trong sầu khổ, ông bắt đầu viết truyện lịch sử, truyện *samurai*; những tác phẩm đầu tiên có không khí bi ai và nhân vật nữ chịu số phận bi thảm. Những năm sau đó, ông liên tục gửi tác phẩm dự thi Giải Tác giả Mới của tạp chí văn học O-ru Yomimono. Từ 1965, ông dùng bút hiệu Fujisawa Shuhei.

Năm 1969, tái hôn. Năm 1971, ông được Giải Tác giả Mới của tạp chí văn học O-ru Yomimono, và năm sau đó, tác phẩm "Ansatsu no Nenrin" (*Kinh lịch của kẻ ám sát*) được Giải Naoki, giải thưởng Văn học cao quý nhất chung cho các thể loại văn học của Nhật Bản. Năm 1973, tập truyện đầu tiên của ông được xuất bản, năm sau, ông nghỉ việc ký giả, bắt đầu sáng tác toàn thời gian. Văn phong của ông định hình từ 1976 với lối mô tả tỉ mỉ, tình tự nồng nàn, có chút hài hước trong những cốt chuyện đoạn trang tề chỉnh. Tác phẩm của ông dần dần được nhiều độc giả yêu thích, và từ 1978, ông được xếp chung với các tác gia hạng nhất của Nhật Bản về truyện lịch sử.

Thập niên 1980 là giai đoạn sung mãn trong sinh hoạt tác gia của Fujisawa Shuhei, nhiều kiệt tác liên tục xuất bản, trong đó có các tiểu thuyết "Uminari" (*Biển gầm*), "Semishigure" (*Vàng rộn tiếng ve*),..., các tập truyện "Kakushiken Shufusho" (*Kiểm ẩn trong gió thu*), "Tasogare Seibei" (*Võ sĩ hoàng hôn*),... Từ 1985, ông liên tiếp được các giải thưởng lớn, như giải Văn học Yoshikawa Eiji (*tác giả của tiểu thuyết lịch sử kiếm thuật nổi tiếng thế giới "Miyamoto Musashi"*), giải thưởng Nghệ thuật của Bộ Văn hoá Giáo dục Nhật Bản, giải Kikuchi Kan cho công trạng cống hiến văn học, giải Văn học Asahi, giải thưởng văn hoá của thủ đô Tokyo,...

Năm 1995, ông được Nhật hoàng ban thưởng Huân chương (có dải băng) màu xanh chàm, dành cho người có công cống hiến cho lợi ích của công chúng, hay tận lực làm việc công cộng. [3]

Năm 1996, bệnh viêm gan khởi từ việc tiếp máu trong những lần giải phẫu cũ nhiều năm trước, trở nặng, làm ông phải vào bệnh viện lần lần. Tháng Giêng 1997, ông qua đời, hưởng dương 69 năm.

Từ 1980 đến nay, đã có khoảng 20 tác phẩm của Fujisawa Shuhei được dựng thành phim bộ

ti-vi. Một số tác phẩm của ông đã được dựng thành kịch nói hoặc kịch ca-vũ-nhạc. Gần đây, lại có phong trào làm phim dài chiếu ngoài rạp, từ các tác phẩm của Fujisawa Shuhei, được nhiệt liệt yêu chuộng ở Nhật: "Tasogare Seibei" (*Võ sĩ hoàng hôn*) 2002, "Kakushiken Oni no Tsume" (*Truyện Bí kiếm - Móng tay quỷ*) 2004, "Semishigure" (*Vang rộn tiếng ve*) 2005, "Bushi no Ichibun" (*Danh dự của người võ sĩ*) 2006,... Các phim này cũng được khán giả yêu thích đặc biệt ở nhiều nước ngoài Nhật.

Tập truyện Fujisawa Shuhei được dịch và xuất bản ở các nước nói tiếng Anh là "Bamboo Sword and Other Samurai Tales" (*Thanh kiếm tre, và các truyện samurai khác*). Ông là một trong những tác gia Nhật Bản được nghiên cứu trong giáo trình của khoa Ngôn ngữ Á Châu ở Đại học Stanford, California, Mỹ.

Fujisawa Shuhei dùng biểu hiện văn học thuần túy trong tác phẩm của ông, không chú trọng lắm về quá trình tu tập kiếm pháp của nhân vật chính như trong loại truyện dã sử kiếm hiệp Trung Quốc, mà đặt nặng việc mô tả tâm lý nhân vật, nếp sinh hoạt và suy nghĩ của giới võ sĩ (*samurai*) Nhật Bản, tinh thần võ sĩ đạo trong bối cảnh thời Phủ Chúa Tokugawa là thời kỳ cuối cùng mà giai cấp võ sĩ được xem là cao nhất trong xã hội, ngay trước thời Minh Trị Duy Tân. Nhân vật chính của ông thường là các võ sĩ cấp thấp, sống trong tiết độ, tiết tháo, chịu cực khổ nhưng giữ trọn tinh thần, danh dự võ sĩ và tự hào về nếp nhà, trong một xã hội điên đảo vì tranh chấp chính trị còn nhiều tính chất phong kiến. Những người võ sĩ này sống âm thầm gần như cam phận mặc dù có tài năng về kiếm thuật mà họ không hề muốn phô trương, nhưng rồi cảnh ngộ, biến cố, cuối cùng đã bắt họ buộc lòng phải thi thố để làm cho đời sống của họ và của tầng lớp bị trị được bảo vệ hay cải thiện.

Đời người võ sĩ Nhật Bản thời Edo trải qua ba giai đoạn: ở nhà với cha mẹ, thừa kế nghiệp nhà, và quy ẩn. Nhưng đó là trường hợp cuộc đời trôi chảy song suốt của những người trưởng nam nối dõi mà thôi. Những đứa con trai thứ trong gia đình thì không có được phần số may mắn như thế. Bởi ngoài trưởng nam được thừa kế mà giữ nếp nhà, tất cả các con trai thứ đều phải kiếm chỗ đi làm rể nhà nào chỉ có con gái, hoặc vì sự tình gì đó muốn bắt rể về để tiếp tục giữ nếp nhà là võ sĩ thuộc hạ của Lãnh Chúa. Không khác gì các cô con gái chỉ dễ lấy chồng trong khoảng tuổi trẻ nhất của đời mình, những người con trai thứ này cũng phải gắng làm sao để đi làm rể được nhà nào cần con rể nối dõi, trong khoảng tuổi từ 20 đến 26. Quá khoảng tuổi đó thì coi như khó có hy vọng gì thoát được cảnh tiếp tục sống bám vào nhà cha mẹ. Rất nhiều nhân vật chính của Fujisawa Shuhei chịu thân phận những người con trai thứ này, thuộc vào dòng phụ-lưu không ai thèm để ý bên cạnh dòng chính là những nếp nhà võ sĩ do con trai trưởng nối dõi. Dòng chính không chỉ nắm trọn địa vị cao quý trong xã hội mà còn nghiêm thủ các chuẩn mực đạo đức nho giáo và truyền thống võ-sĩ-đạo nữa. Bên cạnh đó, dòng phụ chỉ là cái bóng mờ, cố làm được gì cũng không ai để ý đến. Fujisawa Shuhei cũng là một người con trai thứ, có lẽ một phần cũng vì lý do đó mà nhiều tác phẩm của ông chú tâm soi rọi vào những gương phẫn đấu, những đóng góp đáng khâm phục từ những thân phận rủi ro như thế trong xã hội phong kiến thế tập. Điển hình là những nhân vật như Maki Bunshiro trong "Semishigure" (*Vang rộn tiếng ve*), Mizaki Shunsuke, Hattori Hannojo,... bọn 5 người trong "Ankokuken - Chidori" (*Kiểm pháp Thiên điều trong âm mưu đen tối thuộc tập truyện "Kakushiken Shufusho" - Kiếm ẩn trong gió thu*),...

Cũng đóng góp to lớn cho gia đình, xã hội mà vẫn bị rẻ rúng như thế, còn là thân phận của người phụ nữ Nhật Bản nữa. Tác phẩm của Fujisawa Shuhei vẽ nên những hình ảnh đáng yêu quý của người đàn bà hết lòng thương yêu và hy sinh cho chồng con và anh em chồng. Điển hình như Takae mặc võ phục, chít khăn đầu, tất tả chạy trở về mong cho kịp cùng chiến đấu hay cùng chết với người chồng lúc vinh quang thì đã sinh rệu chè sa đoạ rẻ rúng vợ, bây giờ đang phải đối đầu với đối thủ cao tay trong trận quyết đấu chí tử. Hay Kayo xả thân chịu nhục nhã mong giúp được cho chồng bị mù vì tai nạn nghề nghiệp, cố giữ lại nếp nhà cho chồng, đến nỗi bị lừa gạt thất thân và bị chồng đuổi đi, rồi cũng ráng quay về để tự tay mình âm thầm săn sóc chồng,... Tuy cũng có những nhân vật nữ thi thố tài năng kiếm thuật không kém gì nam giới, nhưng phần nhiều, người đàn bà trong tác phẩm của ông phát huy lợi khí riêng của phái nữ là sự hiền dịu, kín đáo, đức hy sinh, tình nghĩa và nhan sắc,... cũng sắc bén không kém gì lưỡi kiếm của võ sĩ.

Bên cạnh những đặc trưng Nhật Bản, những câu chuyện thể thái nhân tình, tình nghĩa vợ

chồng, tiết tháo của kẻ sĩ, sinh hoạt và cảnh trí nông thôn,... trong tác phẩm của Fujisawa Shuhei, là những nét gần gũi với văn hoá Việt Nam.

Phạm Vũ Thịnh giới thiệu

Một

Mimura Shinnojou đứng lên rời khỏi gian phòng. Đã gần một năm rưỡi trôi qua kể từ khi mất Shinnojou mất đi ánh sáng. Tuy đã quen thuộc với thế giới tăm tối này rồi nhưng hắn vẫn không thể đi lại mà không sờ soạng vào đồ đạc trong nhà. Hắn vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi bất an là có cạm bẫy luôn rình rập từng bước chân mà mình không ngờ tới. Shinnojou đưa bàn tay trái sờ soạng tấm cửa lụa rồi chậm rãi nhấc chân. Hắn vuốt ve cây cột nơi góc phòng khách rồi rẽ qua hiên nhà, vào trước phòng ăn. Hắn đưa tay đầu một cánh cửa rồi đặt hông ngồi xuống dưới mái hiên. Bầu khí đêm lạnh bất thường so với mùa này bao phủ lấy mặt hắn. Trong khí lạnh thoang thoảng mùi mấm cây cỏ đó đây.

Muộn quá rồi. Shinnojou khẽ nhú mào. Trời lạnh thế này thì hắn thời khắc đã muộn rồi. Vậy mà vợ hắn, Kayo vẫn chưa về. Cứ mỗi tháng một lần, Kayo lại đến chùa Lâm Tùng[4] ở một ngôi làng cách khu phố dưới thành một dặm. Trong điện chính của chùa có thờ pho tượng Bất Động Minh Vương[5] nghe nói là có công đức chữa lành các bệnh về mắt, và Kayo đến đó để cầu nguyện. Hình như nàng vẫn tin rằng đôi mắt của chồng còn có thể cứu vãng được.

Không biết tự lúc nào mà Shinnojou lại cảm thấy bóng dáng một người đàn ông trong chuyện đi lễ chùa của Kayo. Có thể là vào mùa thu năm ngoái. Mùa thu năm đó hắn đã bị đại phu chữa mắt là Kusanagi Kousuke bỏ rơi. Đại phu nói rằng đã thế này thì có chữa nữa cũng vô ích thôi. Nghe thế Shinnojou chẳng mấy may sợ hãi vì hắn đã chuẩn bị trước cả rồi. Sự an phận đó dần dần hình thành rõ ràng hơn trong khi được Kousuke chữa trị. Hay là ta thử sống đời một kẻ mù lò xem sao.

Khi nghĩ như vậy, Shinnojou cảm thấy rằng từ trước đến nay lòng mình luôn hướng ra ngoài với một niềm trông đợi mong manh nhưng giờ đây lại hướng sâu vào bên trong mà chìm đắm trong những suy tư miên man. Thế là cái tâm uất ức chìm đắm đó đã làm hiện rõ bóng dáng của gã đàn ông đằng sau chuyện đi lễ chùa của vợ mà bấy lâu nay hắn vẫn làm ngơ. Thoạt đầu Shinnojou chỉ cho đó là mộng tưởng điên đảo vô thực. Nếu không có Kayo thì hắn không thể tự mình thay quần áo mà cũng chẳng thể ăn cơm được. Hắn cảm thấy bức mình vì thói ghen tuông bản thủ của hạng đàn ông ô mặc cảm hèn kém đối với vợ. Nhưng khi nghĩ lại thì có một thứ vẫn không tan biến đi đâu được.

Tuy mắt đã không nhìn thấy được nữa nhưng Shinnojou cảm thấy rằng đôi tai mình nhanh nhạy hơn trước, mà mũi hắn cũng có thể phân biệt những mùi hương vi tế nhất. Không phải chỉ trong một sớm một chiều mà thính giác và khứu giác lại tự dưng trở nên linh mẫn như thế mà hắn chỉ nghĩ rằng chẳng qua là để bổ túc cho thị lực đã mất đi nên chỉ còn cách dựa vào các khí quan khác của cơ thể khiến tai và mũi phải hoạt động mạnh hơn trước mà thôi. Không một tiếng động nào dù là nhỏ nhất lọt ra khỏi đôi tai hắn, mũi hắn còn phân biệt được sâu sắc từng mùi hương của mọi vật. Đến ngay cả bàn tay dường như cũng có được xúc giác mới khác hẳn so với khi còn sáng mắt. Khi Shinnojou chú ý đến điều này, hắn đã thảm than thở rằng thôi, vậy mình đã thành kẻ mù lò thực sự rồi.

Đôi tai thính đó, cái mũi nhạy đó giờ đây có thể nhận biết được những thứ trước đây không hề

có ở vợ hắn. Tuy không phải là chứng cứ rõ ràng gì, đó chỉ là một cảm giác mơ hồ lạ lùng. Và tuy mơ hồ nhưng khó mà phủ nhận được cái cảm giác đó.

Shinnojou ngồi yên chẳng buồn động, hướng ra vườn. Có mùi thối cơm từ nhà bếp thoảng ra. Hắn là Kayo về muộn nên lão bộc Tokuhei đã thối cơm rồi. Thỉnh thoảng lại có tiếng ho lụ khụ vang lên trong bếp. Lão Tokuhei đã vào làm công trong nhà Mimura từ khi Shinnojou còn chưa ra đời, và lão cũng già đi trong cái nhà này. Nhà Shinnojou chỉ có mỗi hai vợ chồng hắn và lão bộc. Song thân hắn mất sớm, Kayo về làm dâu nhà này được năm năm rồi nhưng giữa hai người vẫn chưa có một mụn con. Ngôi nhà thật yên ắng. Chính vì yên ắng nên mỗi nghi hoặc của Shinnojou cứ tập trung thẳng vào người vợ mà không lẫn vào đâu khác được.

Tiếng Kayo đã trở về, Shinnojou nghe biết sớm hơn ai hết. Cánh cổng nhỏ đóng lại, có tiếng guốc mộc đang hướng về đây. Kayo chợt đứng khựng lại, hoang mang. Có lẽ vì nàng ngạc nhiên khi thấy bóng dáng chồng ngoài hiên tối.

- Chàng đấy ư. Chàng làm gì ngoài đấy?
- Ừm, đương hóng gió đêm.
- Nhưng ngoài trời lạnh lắm mà.

Kayo nói rồi đi lần ra vườn, đến đứng trước mặt Shinnojou rồi nắm lấy tay hắn.

- Em xin lỗi, vì mãi nói chuyện với sư thầy ở chùa nên em về muộn quá.

Vừa nói Kayo vừa xoa mu bàn tay Shinnojou, hành động mà nàng không dám nghĩ đến thời mắt chồng còn sáng. Rồi khi quyết định không lẫn trốn với sự mù lòa của Shinnojou nữa, Kayo đã đánh bạo dần chạm tay vào thân thể chồng. Shinnojou cứ nín thình để vợ nắm tay. Hơi thở của Kayo gấp rút. Có thể vì đã muộn nên nàng vội vã, hay là do bất ngờ khi thấy chồng ngoài hiên tối mà nàng hỗn hển.

- Chàng ăn cơm chưa?
- Bây giờ Tokuhei đang thối.
- Em xin lỗi. Em đi chuẩn bị ngay đây.

Kayo lật đặt khua guốc quay đi, lần ra ngoài cổng chính. Trong lúc đó Shinnojou đứng lên đóng cánh cửa ngoài hiên nhà. Khi đã lên nhà, Kayo dìu Shinnojou vào phòng ăn, đợi chồng ngồi ngay ngắn rồi châm lửa thắp đèn lồng, bỏ vào nhà bếp.

Mùi son phấn đậm quá. Shinnojou thầm nghĩ. Mùi son phấn đậm hơn lúc trưa khi ra khỏi nhà. Hay là dọc đường đã gặp trai rồi trang điểm lại cũng nên. Thật là bất hạnh khi nỗi nghi hoặc ấy thấm sâu vào người. Shinnojou muốn nghĩ rằng đấy chỉ là một mộng tưởng vô thực. Nhưng lòng ngờ vực đối với Kayo, bao gồm luôn cả sự nghi hoặc như vừa rồi đã trở nên to lớn không thể lay chuyển nổi. Shinnojou cảm thấy thế. Nhưng Kayo không hề tỏ vẻ chán ghét hay xa lánh người chồng mù lòa của mình mà biểu hiện của nàng còn khiến hắn nghĩ ngược lại. Kayo giờ đây càng gần gũi với Shinnojou hơn trước. Nàng đặt tay lên chỗ ngứa của người chồng tật nguyên nhẹ nhàng như chăm sóc bệnh nhân. Không phải trái tim nàng đã xa lánh hắn. Về điểm này thì Shinnojou không thể nghi ngờ được. Nếu bỏ đi cái bóng của sự bất luân in trong mắt Shinnojou thì thoát nhìn có thể thấy nhà này đang trải qua những tháng ngày êm đềm vô sự. Nhưng chính vì những tháng ngày bình ổn vô

Sự đó mà cái bóng sau lưng luôn theo sát Kayo lại hóa ra hiển hiện rõ ràng hơn. Cứ mỗi tháng một lần, sau khi đi lễ chùa thì hơi thở của Kayo lại hỗn loạn kỳ lạ so với thường ngày. Trong mấy ngày sau đó biểu hiện của nàng cũng khác lạ, dường như là đã đi thăm tình phu ở đâu đó về, cả lời ăn tiếng nói cũng trở nên vụng về lắp lửng. Giống như là một kẻ có tội đang cố che giấu tội lỗi của mình. Hoặc như một kẻ trở về từ thế giới khác không thể giấu hết những sợ hãi thường nhật của mình mà trở nên hết hoảng. Chuyện này không phải là do việc đi lễ chùa bình thường mà có.

Hoặc giả là có gã đàn ông đó....

Thì đó là kẻ nào? Shinnojou chẳng thể nào đoán được mà chỉ thấy lạ lùng khi hình bóng gã đàn ông càng ngày càng rõ nét hơn. Mà chuyện Kayo có người khác cũng rất đổi lạ lùng với hắn. Bởi lẽ Kayo chẳng phải là hạng đàn bà lẳng lơ, nàng là người thận trọng giữ gìn tiết độ chừng mực. Vì cái sự lạ lùng này mà hắn thấy lòng ghen tuông cũng mờ nhạt một cách vô căn cứ đâu đó trong lòng hắn.

Nhưng dĩ nhiên đây không phải là chuyện có thể bỏ qua được. Hắn nghĩ rằng sau khi chân tướng bất luân của Kayo đã sáng tỏ thì phải xử lý không thể khoan nhượng được.

Hai

Người đầu tiên mang tin tức về gã đàn ông của Kayo từ bên ngoài đến chính là bà chị họ Ine của Shinnojou.

- Cô Kayo đi vắng rồi à?

Ine vừa nói vừa đường đột xông vào phòng khách nhà Shinnojou. Lúc này hắn và lão bộc Tokuhei đương ngồi nói chuyện ngoài hiên nhà, nghe tiếng Ine thì ngán ngẩm nhìn nhau. Ine là người đa sự lại còn hay nặng xì ồ ào nữa.

- Trà à? Thôi không cần, không cần đâu.

Lão Tokuhei vừa mang trà ra thì Ine đã xua tay nặng nề.

- Á á nóng, nóng quá!

Ine ngồi trước mặt Shinnojou, luôn tay quạt phành phạch. Mùi son phấn trang điểm trộn lẫn với mùi mồ hôi như đập vào mặt Shinnojou.

- Này chú Shinnojou, từ đó đến nay mắt chú thế nào rồi?
- Vâng, không tốt hơn mà cũng không tệ hơn. Có lẽ cứ thế này thôi.
- Có thật là không nhìn thấy gì không?

Không khí trước mặt Shinnojou khẽ xao động. Hắn là Ine đang huơ tay trước mặt hắn.

- Không thấy đâu mà.
- Đáng tiếc quá nhỉ. Chú vẫn cứ là một trang mỹ nam tử trông như ngày nào.

Đôi mắt Shinnojou mở to như kẻ đang nhìn thấy thế giới bên ngoài. Cặp đồng tử đã chết kia vẫn cứ đen nhánh như người bình thường.

Ine thở dài. Ine vốn là con gái của dòng họ chính, hơn Shinnojou hai tuổi. Bây giờ Ine đã về làm dâu nhà Hatano và có hai đứa con nhưng thời đến tuổi lấy chồng, có lần Ine nằng nặc xin cha mẹ về làm dâu nhà Shinnojou. Cha mẹ Ine cũng bí mật sang đánh tiếng với mẹ Shinnojou nhưng bà đã từ chối Ine mà chọn Kayo vốn có họ xa với mình và đang đang trong cảnh ngộ bơ vơ không cha không mẹ. Cũng vì vậy mà mẹ Shinnojou làm méch lòng dòng chính nhưng bà chẳng bận tâm đến việc này. Hẳn là bà nghĩ rằng dòng chính dòng phụ gì đi nữa nhưng cũng không vì thế mà đem xiềng xích trói buộc nhau như thế.

Dòng chính nhận bổng lộc một trăm hai mươi hộc[6] còn nhà Shinnojou chỉ nhận được ba mươi hộc. Người cha quá cố của Shinnojou lẽ ra được nối dõi dòng chính một trăm hai mươi hộc ấy nhưng vì tổ phụ của Shinnojou quá cưng chiều người chị của phụ thân hắn, tức là bá mẫu của hắn nên đã gả con gái cho dưỡng tử, đuổi trưởng nam là thân phụ hắn ra ngoài. Song thân của Shinnojou đã trải qua kinh lịch như vậy, hai vợ chồng đều là dưỡng tử một nhà vào nối dõi dòng Mimura. Nhưng có lẽ khi biết người chồng quá cố của mình vốn không hợp với dòng chính nên mẹ Shinnojou đã không đón Ine về làm dâu. Hai vợ chồng khi vào nhà Mimura cũng được chủ cấp cho đúng với thân phận của mình, trong những dịp giỗ quẩy cưới xin của cả họ thì được đối đãi như dòng phụ, vì thế song thân hắn gọi là dòng chính chứ thực ra nhà Ine vốn là họ Takigawa.

Khác với cha mẹ mình, Shinnojou vẫn nghĩ dòng chính là dòng chính nhưng từ khi biết được chuyện mẹ mình từ chối duyên nợ với Ine thì chẳng mấy khi hắn đến thăm nhà Takigawa. Nhưng còn Ine thì ngược lại. Từ khi về làm dâu họ Hatano thì cũng thường đến thăm nhà Shinnojou, đến khi mẹ hắn mất thì còn can thiệp vào chuyện nhà chỉ còn độc hai vợ chồng này. Có lẽ tận trong đáy lòng, Ine vẫn nghĩ rằng nếu ngày ấy thuận lợi thì giờ đây đã yên phận làm nàng dâu của Shinnojou rồi, và không chừng đã mang một vết thương lòng sau khi chuyện duyên nợ không thành mấy năm trước. Thật lạ lùng là tình cảm đó, đến bây giờ tuy đã có hai đứa con và cho dù Shinnojou đã mù lòa như thế này cũng không một chút mảy may biến đổi. Ine vẫn thường một tay xách quà cáp, mang tấm thân hộ pháp mấy lần đến giúp làm những việc lặt vặt trong nhà.

- Chú đang tập thi ca đấy ư?
- Vâng, giờ đệ chẳng thể phụng sự trong thành được nữa rồi nên đang tính chuyện nhận để tử mà dạy thi ca.
- Nghĩ được thế cũng hay nhỉ.

Ine trả lời bằng quơ. Rồi lại nhanh nhẩu huyền thuyên về chuyện ai đó trong nhà mình, chuyện trượng phu Hatano của mình được quan Thị chính[7] ở quận gọi đến vào mùa thu năm nay ra sao, rồi đến cả chuyện mấy đứa con mình. Nhà Hatano hưởng lộc một trăm hộc, gia cảnh sung túc nên Ine đã vào làm dâu cho một nhà rất khá. Tuy chẳng phải là chuyện gì thú vị để muốn nghe, nhưng Shinnojou cũng lảng lảng mà nghe. Nhà này chỉ có mỗi vợ chồng hắn và lão bộc nên đôi khi yên ắng quá thế. Nhờ vào những câu chuyện vô thưởng vô phạt của bà chị họ mà căn nhà cũng rộn lên được một lúc.

Chợt Ine nín thinh, rồi khẽ gọi chú Shinnojou ơi, nói thì thào.

- Tôi nghe ông Hatano nhà tôi kể một chuyện kỳ lạ lắm.
-
- Đó là chuyện cô Kayo, không biết có nên kể không nhỉ.
- Đó là chuyện gì thế, đệ nghe đây.

Shinnojou bình tĩnh đáp. Hắn thầm nghĩ hẳn là chuyện đó rồi. Trong phút chốc máu trong người như chảy ngược lên, hắn thấy một cảm giác lạ lùng như vừa dính một đòn đánh bất ngờ. Hắn cho rằng cái bóng đàn ông thấp thoáng sau lưng Kayo chỉ là chuyện riêng giữa hai vợ chồng hắn, nhưng đã lộ ra ngoài thế này thì hẳn là có thực rồi.

Ine lại lặn khận dò chừng liệu có nên nói ra hay không. Thật hiếm khi một người mồm loa mép giải như thế lại tỏ ra e dè.

- Dù có là chuyện gì đi nữa thì đệ cũng chẳng ngạc nhiên đâu.
- Là ông Hatano nhà tôi, hình như đã gặp cô Kayo ở phố Somekawa.
- Ồ.
- Nhưng nếu là một mình cô ấy thì chẳng là chuyện gì, đằng này lại thấy đi cùng một người đàn ông nên ông Hatano lấy làm lạ lắm.
-
- Chú có đoán được không?
- Chuyện đó là vào khi nào vậy?
- Đó là đêm mừng sáu. Ông Hatano sau khi phụng sự trong thành trở về mới cùng mấy ông bạn đồng liêu tìm đến quán trà ở phố Somekawa. Đã căn dặn mãi là mỗi khi muốn chè chén gì thì cứ trở về nhà thay quần áo đã rồi muốn đi đâu mà đi. Nhưng hôm đó các lão ấy thêm rượu quá mà đi thẳng luôn. Quả là tiếc công về nhà đây mà.

Shinnojou chỉ nghe lấy nửa câu chuyện của bà chị họ. Đêm mừng sáu là cái đêm Kayo đi lễ chùa về nhà muộn. Một cơn phẫn nộ tối tăm dấy lên trong lòng hắn. Dĩ nhiên trong cơn phẫn nộ còn hàm chứa cả sự hổ thẹn.

- Thế còn anh Hatano...

Shinnojou lặng lẽ hỏi.

- Có thấy mặt người đàn ông đó không?
- Đêm đó tối trời mà khoảng cách cũng xa nên không nhìn rõ lắm. Ban đầu ông ấy không nghĩ là hai người đi cùng nhé. Họ đi riêng lẻ cách nhau mà. Ông Hatano nhìn thấy cô Kayo nên định cất tiếng gọi, vừa lúc đó thì cô Kayo cúi đầu chào, người kia gật đầu rồi rẽ vào góc đường. Ông ấy nói là chỉ nhìn thấy dáng từ phía sau thôi.
- ...
- Tuy không thấy mặt nhưng nhìn dáng sau lưng thì hình như người đàn ông đó còn trẻ.
-
- Thế nào? Chú có nhớ ra là ai trong chúng bạn không?
- Chà.
- Này chú Shinnojou, chú có làm sao không đấy? Không phải là chú mù lòa rồi nên chẳng nhìn thấy gì trong nhà nữa đấy chứ?

Câu nói bóng gió của Ine hàm chứa ẩn ý rằng chẳng lẽ Shinnojou không nghi ngờ sự bất luân của Kayo hay sao. Có thể vợ chồng Ine đã cho là như vậy. Khu phố Somekawa được gọi là phố hoan lạc, hễ bước chân vào là thấy quán trà, hiệu ăn san sát nhau mà bọn trai gái vẫn lén lút hẹn hò với nhau tại đây. Đây chẳng phải là chốn mà thê tử nhà võ gia có thể đặt chân lui tới vào đêm hôm khuya khoắt, dù có là nhà võ sĩ mat hang bổng lộc chỉ có ba mươi hộc đi nữa. Vì vậy nên trượng phu của Ine nghi ngờ cũng là điều phải thôi.

- Chị Ine này.

Shinnojou vươn vai.

- Chuyện đó hôm nay đệ sẽ hỏi Kayo cho ra nhẽ ngay. Nhưng xin đừng kể chuyện này ra ngoài.
- Thì tôi có kể với ai đâu mà.

Ine bật giọng, vẻ khó chịu.

- Tôi chỉ lo lắng cho chú mà thôi. Thuở bé khi đi học ở Jishukan chú được gọi là tài năng, khi vào võ đường Kibe thì được xưng là Kỳ Lâm nhi[8], ấy thế mà số phận trớ trêu đã khiến chú lâm vào cảnh mù lòa thế này. Tôi chỉ không muốn thấy chuyện bất hạnh nào xảy đến với chú nữa mà thôi.

- Chuyện đó đệ hiểu.

Shinnojou bình thản mỉm cười.

- Cảm ơn hảo ý của chị đã cho hay. Hôm nay đệ sẽ làm cho ra nhé.

- Mà chú làm dữ quá, thì ra sao nhỉ...

Lần này giọng Ine lại ngập ngừng.

- Giả như ông Hatano không nhìn nhầm thì cũng có thể là cô Kayo có sự tình gì đó mới đến phố Somekawa chẳng. Tôi không thể nào tin được là cô ấy lại phản bội chú đâu, chú Shinnojou. Vì thế chú cứ nhỏ nhẹ mà dò hỏi nhé.

Ba

Ine đã về, Shinnojou đứng dậy sờ soạn đi lại trong phòng, với tay lấy thanh mộc kiếm gác trên giá. Hẳn ra ngoài hiên nhà rồi cất tiếng gọi lão bộc Tokuhei đưa ra ngoài.

- Không cần dép đâu.

Shinnojou nói. Hẳn thích cái cảm giác chân trần đạp trên đất hơn.

- Cậu chủ lại tập kiếm à.

Lão bộc Tokuhei vừa nắm tay Shinnojou dìu ra vườn, nói.

- Đã lâu lắm rồi nhỉ, cậu chủ. Ngày xưa cậu năng luyện tập lắm, sớm cũng như tối....

- Lão dẫn ta ra chỗ trước đây, có nhớ không?

- Tôi biết rồi thưa cậu chủ.

- Hôm nay trời đẹp nhỉ, Tokuhei.

Ánh mặt trời nóng rực chiếu sáng lên trán hẳn. Nhưng trời có gợn chút gió nhẹ. Shinnojou cảm thấy làn gió như cái lông tơ đang phe phẩy vuốt ve trên trán mình. Nhưng trước mắt hẳn là một khoảng tối tăm bao la.

- Trời đẹp quá, nhưng cậu không thấy nóng sao?

- Không, dễ chịu lắm.

Shinnojou dừng chân đứng lại nơi lão Tokuhei vừa bảo, chính là chỗ này. Đó là khoảng đất nền cứng cáp vững chãi nhất trong vườn. Đứng xoay mặt về phía mặt trời thì chỗ bức tường ngăn cách với nhà hàng xóm có một cây mơ và một cây mận, bên tay phải là nhà hẳn, bên trái có luống hoa chạy dài đến bên cổng. Hẳn còn ngửi được cả mùi hương hoa mà mắt mình không nhìn thấy.

- Nào, lão vào nhà đi.

Shinnojou đợi chắc Tokuhei đã đi khỏi mới cầm mộc kiếm vào thế thủ. Võ đường Kibe dạy phái kiếm Tougūn Ryu mà sư phụ hắn là Kibe Magō Hachirō đã học được từ Takagi Kyōsai ở phương xa.

Shinnojou nhẹ nhàng vút thanh kiếm gỗ. Hắn thấy một cảm giác mơ hồ giống như là lần đầu tiên vút kiếm, có thể là vì lâu quá hắn không động đến thanh mộc kiếm. Shinnojou nghĩ đoạn giữ vững hạ bàn, sửa lại tư thế rồi dứt khoát thi triển kata[9]. Nhưng vừa lúc đó thì Shinnojou mất phương hướng, chân hắn đạp chới với, mũi kiếm đập xuống đất rồi nảy lên. Tay tê rần, hắn cảm thấy mình đang chúi nhủi về một phía. Shinnojou lồm cồm bám tay vào mặt đất nhưng vẫn còn chưa thoát ra khỏi cảm giác đang chúi nhào về một phía. Một luồng khí lạnh chạy khắp thân thể hắn giống như mặt trời bị áng mây che khuất. Mỗi một chớp sau cảm giác đó mới chấm dứt, cảm giác lạnh ngắt lại xuất hiện trên trán.

Hừm, thật chẳng phải chuyện đơn giản nữa rồi. Shinnojou thầm nghĩ. Hắn lại đứng lên, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh ngắt.

Kể từ khi không còn nhìn thấy gì nữa thì hầu như hắn chẳng bước chân ra đến ngoài. Mùa thu năm ngoái, sau khi đại phu Kusanagi tuyên bố là đã mù hẳn, Kayo vợ hắn vẫn thường khuyên nhủ chồng đi ra ngoài.

- Nếu chàng không chịu ra ngoài một chút thì không tốt cho cơ thể đâu.

Kayo nói rồi đôi khi cũng nắm tay hắn đi trong vườn. Hắn cũng đã quen thuộc, rồi nghĩ rằng tự mình sẽ chống gậy đi mà không cần đến người khác xem sao. Nhưng rồi mùa đông lạnh lẽo kéo đến, thế là từ đó Shinnojou cứ rúc mình trong nhà.

Cái cảm giác lạ lẫm đó là do lâu ngày không bước chân ra ngoài, hắn thấy thân thể mình vụng về quá. Hơn nữa bỗng nhiên lại hươ thanh mộc kiếm nặng nề này nên có lẽ là đã chóng mặt. Nhưng dù thế nào đi nữa...

Shinnojou chăm chăm nhìn vào khoảng đen tối sâu trong đáy lòng mình. Một kẻ được xưng tụng là trang tuấn kiệt ở võ đường Kiba lại ra thảm hại như thế này. Shinnojou bật cười không thành tiếng.

Hắn cứ nghĩ rằng lòng Kayo không xa rời hắn, nhưng đó chỉ là vọng tưởng mà thôi. Giờ đây có thể nàng đã để tâm đến một gã đàn ông nào khác rồi. Mà trông bộ dạng thảm hại của hắn bây giờ thì điều này là dám lắm chứ.

Shinnojou lại thủ mộc kiếm. Hắn cảm thấy máu đang xung trên mặt. Sớm muộn gì cũng phải làm rõ trắng đen sự bất luân của Kayo, phải đặt dấu chấm hết cho chuyện này. Vì vậy mà hắn phải đánh thức cái cảm giác cầm kiếm mà thân thể mù lòa này đã học được ở võ đường Kibe. Hắn vào thế thủ Seigan[10] ở trung đoạn rồi vung kiếm lên thượng đoạn. Đứng dạng chân, Shinnojou chém xuống khoảng hư vô trước mặt.

- Eitt!!

Hơi thở toàn thân bật ra nhưng cảm giác lạ lẫm lúc này đã không còn xuất hiện nữa. Bàn chân hắn đã bám chặt vào mặt đất. Shinnojou nuốt từng hơi thở, sửa sang tư thế chắc chắn rồi lại thủ mộc kiếm trước mặt. Hắn hất mũi kiếm lên, bổ xuống. Hai chục lần, ba chục lần, cứ như thế mà lặp đi lặp lại động tác đơn điệu đó. Mồ hôi rịn trên da hắn rơi xuống đất. Nhưng Shinnojou không dừng lại mà cứ tiếp tục một đòn bổ xuống như thế.

Sau lưng hắn có tiếng bước chân đang đến gần. Hắn là Kayo rồi, Shinnojou thầm nghĩ. Rồi cứ nắm chặt mộc kiếm, quay ngoắt người lại. Hắn là khuôn mặt hắn lúc này trông dữ tợn lắm.

Tiếng chân bỗng khựng lại, Kayo hoảng hốt đứng sững ra.

- Chàng tập kiếm đấy à.

Shinnojou nghe giọng Kayo cao hẳn lên.

- Thấy chàng đã quyết như thế, em vui quá.
- Ừm, lâu lắm rồi mới được đổ mồ hôi thế này.

Shinnojou nói rồi thản nhiên đổi thanh mộc kiếm sang tay trái,

- Thật là khác với lúc còn sáng mắt. Phải lao khổ lắm đây mới quen lại được.
- Hẳn là như vậy nhỉ. Nhưng ngài Kusanagi cũng dặn là phải làm quen từng chút một.
-
- Em đã mua thuốc cho chàng rồi đây này. Lúc về em có vòng sang phố Hatsune thì thấy có bán rau Warabi[11] mà chàng thích. Đêm nay em sẽ làm món rau hầm cho chàng.
- Món đấy hẳn là ngon rồi.
- Chàng vẫn tiếp tục tập chứ? Hay là vào nhà, để em đun nước lau mồ hôi cho chàng?
- Mồ hôi nhiều lắm sao?
- Vâng, ướt đẫm cả áo rồi đây này.

Hôm nay chỉ tập đến đây thôi, Shinnojou nói. Kayo đến gần nắm lấy tay hắn. Bó rau Warabi nàng ôm trước ngực tỏa mùi hương nồng nặc.

- Chàng chú ý kéo vấp chân.

Kayo vừa dìu Shinnojou đi vừa nói. Các ngón tay bỗng xiết chặt vào nhau. Bàn tay nhỏ bé, ẩm ướt đang siết chặt lấy tay Shinnojou.

Bất chợt hắn thấy một tình cảm đang dâng trào trong lòng mình. Nếu mất nàng, ta không thể sống được.

Shinnojou nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé.

Hắn là lúc này Kayo đã nhìn thấy sát khí bùng bùng tự nhiên bộc phát trên khuôn mặt hắn.

Bốn

Nhưng quả là Kayo đã phạm tội rồi. Chuyện này đã rõ ràng kể từ hai tháng sau khi bà chị họ Ine đến báo là trưởng phu bà ta nhìn thấy Ine trên đường ở khu phố Somekawa. Tuy đã đánh hơi được rằng quả nhiên Kayo có đi gặp gã đàn ông khác từ nhất cử nhất động của nàng nhưng đầu đó trong tâm can của Shinnojou còn cho rằng dù có là thế thật đi nữa thì không hẳn Kayo đã phạm tội bất luân. Kayo đã là cô nhi từ thuở bé được chỗ họ hàng nuôi lớn lên. Vậy nên cả nhục thân lẫn người cùng máu mủ đều không có một ai. Không thể có chuyện Kayo giấu chồng lén đi gặp bà con được.

Shinnojou đã nghĩ đến mức như vậy, nhưng sự thật tàn bạo đã phá tan niềm hy vọng mong manh của hắn. Mọi chuyện vỡ lở ra rằng Kayo đã lén đi gặp Shimamura Touya, thượng cấp của Shinnojou.

Người xác nhận chuyện đó chính là lão bộc Tokuhei. Shinnojou đã hai lần cho Tokuhei đi theo

Kayo. Hắn đã phải thuyết giảng cho lão hiểu về nổi ngờ vực của mình đối với sự bất luân của Kayo mà cho theo sau vợ mình khi đi lễ chùa. Ban đầu Tokuhei ngạc nhiên hết đổi, dù là mệnh lệnh của chủ nhưng vẫn chần chừ không chịu tuân, phải đến khi Shinnojou lớn tiếng quát cho một trận lão mới chịu đi.

Hai ngày đầu tiên Tokuhei chẳng tìm được manh mối gì. Kayo đã không nói dối là đi lễ chùa để lén gặp trai, quả nhiên nàng đã đi một dặm đường đến chùa Lâm Tùng mà chiêm bái tượng Bất Động Tôn.

Nhưng đến chiều tối, trên đường trở về thì Kayo không đi thẳng về khu phố dưới thành mà rẽ vào một con đường phía đông bờ sông Gomakawa. Nơi nàng đến là khu phố bán rau cải bên kia sông của khu phố dưới thành. Đây là khu phố mới thành lập, có mấy gian trà điểm nhưng xem chừng đã cũ kỹ cả rồi. Tuy không nhộn nhịp như khu phố Somekawa vốn có biệt danh là phố trà điểm nhưng ở đây phía sau có ngọn đồi thoai thoải, trước mặt có con sông bao quanh nên cũng có không ít khách lui tới những trà điểm này vì yêu mến khung cảnh an tĩnh nơi đây. Chung quanh các trà điểm dần mọc lên nhà dân và thế là hình thành nên một khu phố.

Kayo đến phố này, vào một trà điểm tên gọi Hanai. Nhưng lúc này lão Tokuhei chẳng thấy bóng dáng gã đàn ông của Kayo đâu. Chưa đầy nửa canh giờ sau đã thấy nàng rời khỏi trà điểm, vội vàng trở về như đuổi theo ai. Lúc này trên đường có một vị võ gia ăn vận chỉnh tề, dáng chừng muốn vào trà điểm để làm một chén nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng nhân vật nào khả nghi bám theo sau Kayo.

Nhưng vào đêm thứ hai, trong khi dùng dằng bám theo Kayo thì Tokuhei thấy nàng theo sau gã đàn ông rời khỏi quán trà Hanai, băng qua cầu rồi cúi chào gã, rồi đường ai nấy đi. Lão bám theo sau võ gia thân thể cao lớn nọ mà trống ngực già nua cứ đánh thình thịch. Lão thấy gã đi vào cổng nhà Shimamura ở phố Sanai.

- Nhưng hắn là mợ chủ có chuyện gì đây mới đi gặp người ta như vậy. Xin cậu chủ hãy lấy lòng từ tốn mà dò hỏi.

Tokuhei nói chuyện này với Shinnojou là vào hôm sau, khi Kayo đã ra ngoài mua đồ. Lão luôn mồm kêu rằng mình không thể nào tin được chuyện nhìn thấy đêm qua, rồi còn run run lo lắng không biết sự tình sẽ đi về đâu. Nỗi sợ hãi hiện lên rõ ràng trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão.

- Dĩ nhiên rồi, Tokuhei. Ta sẽ bình tĩnh mà xét hỏi. Lão chớ lo lắng.

Shinnojou gượng cười cay đắng. Nhưng nụ cười đã đành cứng lại giữa chừng trên mặt hắn. Vậy là sự bất luân của Kayo là không thể lay chuyển được nữa rồi. Shimamura Touya xuất thân từ dòng danh gia, giữ đến chức trưởng tổ Cận vệ. Tuổi đã ba mươi tư, dĩ nhiên là vợ con cũng đã có cả rồi. Gã là người phong thái đỉnh đạc, được cho là một nhân vật kỳ tài trong phiên[12]. Nhưng Shimamura cũng có một tật xấu không thể chữa được, đó là thói háo sắc.

Năm hai mươi tuổi, Shimamura đã nổi danh là một tay ăn chơi trác táng. Nhưng từ khi nổi nghiệp nhà, vào thành phụng sự chúa thì chuyện ăn chơi của gã không còn đình đám trong phố Somekawa nữa mà ngược lại, thói háo sắc của gã lại rút vào trong bóng tối. Thiên hạ đồn rằng gã vẫn thường đi câu các bà quả phụ trong phiên. Tin đồn có phần thổi phồng nhưng cũng có hai, ba chuyện là sự thật vì có lần một bà trong số đó đã toan tính chuyện tự vẫn, thế là chuyện được đồn ầm ra ngoài.

Những chuyện chơi bời của Shimamura thời còn trẻ chỉ được xem xét qua loa nhưng khi đã nổi nghiệp nhà, có vợ con thì tầng lớp đầu não trong phiên lại bắt đầu truy cứu làm rõ mọi tiếng xấu của gã. Shinnojou còn nghe nói rằng có một đêm, quan Tổng quản[13] thứ nhì trong phiên là Nomura Sukesemon cho gọi Shimamura đến tư dinh mà quở mắng.

Tuy rằng tầng lớp đầu não trong phiên làm mặt nghiêm với hành trạng của Shimamura nhưng lại cố giấu những chuyện xấu của hắn trong nội bộ và kết thúc bằng một trận khiển trách của quan Tổng quản thứ nhì. Cũng là vì gã thuộc dòng dõi danh gia. Họ Shimamura đã ba đời liên

tiếp làm đến chức Tổng quản, phụ thân gã từng làm trưởng nhóm lính, được quyền tham gia vào chính sự của phiên. Không biết chính đương sự Shimamura đã đón nhận những lời đàm tiếu trong phiên hay mỗi nghi ngờ của tầng lớp đầu não đối với mình như thế nào. Chỉ biết Touya là người cao lớn, vẻ mặt chảnh trang như đúng dòng dõi danh môn của gã. Nhưng trên mặt gã luôn lộ ra một nụ cười ruồi mỉa mai khinh bạc. Thậm chí có tin đồn rằng khi bà quả phụ trẻ nhà Komano cắt cổ tay tự vẫn, Shimamura lại bị quan Tổng quản thứ nhì gọi lên mắng nhiếc thậm tệ về thói trăng hoa thì gã cũng chỉ nhếch mép cười ruồi mà nghe.

Khi một loạt những vụ tai tiếng về Shimamura lắng xuống thì cũng có tin vợ hắn trở về nhà mẹ đẻ một thời gian. Tin đồn này đã trở thành đề tài đàm tiếu cho đám Cận vệ, có kẻ còn công khai nhiều cợt ra mặt nhưng đương sự cũng chỉ nhếch mép cười ruồi như thường lệ, vẻ mặt như nghe gió thoảng bên tai.

Nhưng Shimamura chẳng phải là hạng người bất tài vô dụng như thường thấy ở những kẻ kế thừa dòng dõi danh môn. Gã phụng sự trong thành được xem là tài năng cốt cán, đầu óc nhạy bén. Shimamura còn là kiếm sĩ kiệt xuất của phái kiếm Ittou Ryu[14], được xem là cao đồ số một của võ đường Miyai. Tầng lớp đầu não trong phiên kết thúc sự kiện về tiếng xấu của gã chỉ bằng một trận khiển trách cũng là vì nghĩ đến gốc gác danh môn của gã, đồng thời có thể họ cũng nhìn thấy rằng chỉ cần dẹp bỏ được thói háo sắc đi thì Shimamura là nhân vật có thể tham gia vào chính sự được.

Thế rồi mọi tin đồn về thói trăng hoa của Shimamura tiêu tan hết trong ba năm nay. Dĩ nhiên vợ hắn cũng đã trở về dinh thự. Ai cũng nghĩ rằng thói háo sắc của Shimamura đã chấm dứt thì đúng một cái, giờ đây đột nhiên xảy ra chuyện gã cướp vợ mình.

Hóa ra là Shimamura sao.

Shinnojou như chợt hiểu ra. Hành vi đê tiện vô liêm sỉ đó chắc chắn chỉ có mình gã thôi chứ không ai khác. Thế nhưng động cơ nào đã khiến Kayo vào hòa với hạng đê tiện đó phải bội lại chồng mình, Shinnojou không sao hiểu được.

Vậy chuyện bất luân này bắt đầu từ đâu?

Tokuhei đã rón rén bước ra khỏi phòng rồi mà Shinnojou còn mặc nhiên trầm ngâm suy nghĩ mãi. Hắn không cho rằng Kayo lại là hạng đàn ba nhẹ dạ dễ dàng bị dụ dỗ chỉ vì lý do đơn thuần kẻ kia là thượng cấp của chồng. Thật là kỳ lạ. Nhưng sự kỳ lạ đó, sau khi tra hỏi Kayo cũng đã sáng tỏ.

Hắn tra xét mãi nhưng Kayo chẳng chịu khai. Trước sự tra khảo âm ỉ của Shinnojou, Kayo chỉ cúi đầu im lặng một mực không đáp. Tình hình kéo dài gần một canh giờ. Sự cứng đầu của người đàn bà này khiến Shinnojou phải kinh ngạc trong bất lực. Nhưng bất chợt Kayo òa lên khóc nức nở rồi thú nhận hết tội bất luân của mình.

Shinnojou mù lòa từ khi thử độc thức ăn cho chúa phiên. Chúa Ukyou Dayu Yorichika có thói quen dùng bữa trưa trong phòng làm việc bên ngoài. Vì vậy cứ mỗi tháng một lần tổ Cận vệ lại thay nhau cử người nếm thức ăn cho chúa. Một hôm Shinnojou sau khi nếm thức ăn xong thì lăn đùng ra phát bệnh. Không những đau bụng mà ngực hắn còn đau đớn quằn quại, rồi toàn thân phát nhiệt rất dữ. Shinnojou miên man bất tỉnh rồi được đưa về nhà. Nhiệt cao kéo dài chừng mười ngày, khi hạ nhiệt cũng là lúc thị giác của Shinnojou mất đi.

Tức là hắn đã thành ra thân tàn phế không thể phụng sự chúa được nữa. Hắn đã cảm chắc là đương nhiên bổng lộc cũng sẽ bị tịch thu. Nhưng có sứ giả của phiên đến báo rằng bổng lộc vẫn được giữ nguyên như cũ và căn dặn hãy tĩnh dưỡng cẩn thận.

Nhưng việc này cũng do Kayo đánh đổi tiết hạnh mà có được. Chẳng bao lâu sau khi mắt Shinnojou không còn thấy gì, đại phu Kusanagi Kousuke đã nói riêng với Kayo rằng bệnh trạng thế này là vô phương cứu chữa. Shinnojou cứ nghĩ là Kusanagi đành chịu thua vào mùa thu năm ngoái nhưng kỳ thật, một năm trước đó đại phu đã phán là mù mắt rồi.

Khi nghe Kusanagi nói, Shinnojou như muốn chồm lên khỏi giường bệnh. Sau khi đắn đo đủ điều, Kayo quyết định tìm đến dinh thự của Shimamura Touya là thượng cấp của Shinnojou mà cầu xin cho được giữ lại nếp nhà. Shinnojou đã đồng ý. Sau khi giao kèo kỹ lưỡng, hứa hẹn sẽ làm hết sức xem sao, gã lại nhếch mép nở nụ cười khinh bạc. Và thân thể Kayo chính là thứ phần thưởng bù đắp cho công sức của gã.

Lòng Kayo như chết đi mà phó mặc thân thể cho số phận giày vò. Shimamura là một danh gia nên chắc chắn chỉ cần cho gã thứ mà gã muốn thì nguyện vọng của mình sẽ được đáp lại. Kayo nghĩ thế và chỉ định một lần mà thôi. Nhưng Shimamura làm sao thỏa mãn được với một lần ăn vụng. Lần thứ hai hẳn đã dọa nạt cưỡng bức. Quả nhiên là có lệnh của phiên đưa xuống cho phép Shinnojou giữ lại bổng lộc nhưng lúc này Kayo đã rơi vào địa ngục rồi.

- Em đã nghĩ chuyện này trước sau cũng bại lộ và sẽ bị chàng trừng phạt. Vậy thì chàng cứ xử phạt em cho thích đáng đi.

- Còn đàn bà ngu xuẩn!

Shinnojou nghe xong liền buông tiếng thở dài.

- Nhà này chỉ là hạng hưởng lộc quên, dù có bị tịch thu, có phải cấp chiếu ra đi mà ở thì đã làm sao nào? Nghĩ tới việc để tên cướp vợ hèn mặt nhúng mồm vào mà giữ được nhà, ta lại kinh tởm đến ói mửa ra. Thà vứt quách cho xong!

- Nhưng em không phải vì nhà Mimura đâu.

Shinnojou cảm thấy rằng Kayo ngược mặt nhìn lên rồi đến bên hắn ôm chầm lấy chân. Nàng thì thảo yếu ớt.

- Chàng đã quên rồi sao? Khi chàng ngồi dậy được đã gọi cho mang kiếm đến để mổ bụng. Chàng nói là đã ra thân tàn phế không làm gì được thì chẳng thiết sống nữa....

-

- Cả em và Tokuhei đều đã không muốn đưa kiếm cho chàng, thế là chàng lại bỏ ra mà lấy...

Chân Shinnojou run lấy bầy trong tay Kayo. Dòng mồ hôi nóng chảy ướt chân hắn.

- Em không muốn chàng phải chết, cho dù thân này có ra sao đi nữa....

- Thật là nhảm nhí!

Shinnojou khẽ kéo bàn tay Kayo đang ôm chầm lấy chân mình lên rồi cất tiếng gọi, Tokuhei! Lão bộc đang đứng áp tai nghe ngóng nơi nhà bếp vội lên tiếng ngay.

- Kể từ bây giờ ta ly duyên với con mụ đàn bà này. Hãy thu gom hành lý rồi đuổi khỏi nhà này cho ta.

- Nhưng mà thưa cậu chủ.

Lão bộc phân trần.

- Trời đã khuya rồi mà.

- Không cần đâu, Tokuhei.

Kayo nói, giọng nhỏ nhẹ.

- Cậu chủ nói vậy là đã tha mạng sống cho tôi rồi. Xin cảm tạ cậu chủ.

Kayo thu xếp đồ đạc chưa đầy nửa canh giờ. Lão bộc tiến ra đến ngoài. Shinnojou mặc nhiên nghe tiếng hai người đi ra khỏi nhà. Chợt lúc đó hắn nhận ra rằng Kayo làm gì có nhà cửa để mà trở về, nhưng rồi lại cố dè nén mỗi thương cảm đó lại. Đó là con đàn bà đã lừa dối ta, đã

phản bội ta mà. Nhưng lạ thay, trong lòng hắn lại không dấy lên một niềm căm hận nào đối với Kayo mà chỉ cảm thấy một nỗi cô độc bồi hồi đang nhói lên trong tim.

Một lát sau thì lão bộc cũng trở lại.

- Đã đi chưa?

- Vâng, mợ chủ dặn tôi chăm sóc cậu cẩn thận rồi òa khóc...

Giọng Tokuhei run rẩy đầy nước mắt, nước mũi thụt thụt.

- Rồi mợ chủ bỏ đi, đáng chừng buồn bã lắm...

- ...
- Nhưng dù có thế....

Giọng Tokuhei run run.

- Mợ chủ biết đi đâu bây giờ nhỉ, mợ ấy làm gì có nhà cửa gì mà....

Tokuhei lộ vẻ đứng ngồi không yên, cất cao giọng đầy lo âu.

- Vậy là đêm nay biết đi đâu bây giờ. Mà cậu chủ cũng thật là tàn nhẫn quá. Cứ nhẫn nhịn cho qua một đêm thì đã sao. Hay là bây giờ để tôi chạy đi gọi lại....

- Ôn ào quá, im đi!

Shinnojou quát. Hắn hình dung ra cảnh Kayo đang ôm khấn góc trước ngực, thất thủ bước đi trên con đường dài tăm tối. Nhưng bây giờ đuổi theo cũng có ích chi.

- Chuyện của Kayo cứ mặc đó đi. Ta có việc muốn nhờ lão đây, Tokuhei. Giờ này cũng đã muộn rồi nhưng phiền lão đến nhà Yamazaki Heita một phen. Nói với hắn rằng ngày mai trước khi lên thành hãy tạt qua đây một tí.

Năm

Yamazaki Heita mang tin tức điều tra mà Shinnojou nhờ vả đến là vào mấy ngày sau đó, lúc Shinnojou đang vục kiếm trong vườn.

- Chà chà, quang cảnh khiến người ta buồn quá nhỉ.

Vừa bước chân vào vườn, y đã lớn giọng châm chọc chẳng e dè gì với Shinnojou vừa quay lại.

- Quan bác vục kiếm thế này hẳn là đã nhớ lại chuyện ngày xưa rồi đấy à. Nhưng cao thủ năm xưa đã mù lòa thế này thì phỏng còn làm ăn gì được. Thật là tếu quá nhỉ. Chẳng bù với mỗ, thân thể cứ tráng kiện thế này mà kiếm thuật chẳng tăng trưởng tí nào. Ông trời đúng là keo kiệt quá, chẳng cho ai hai thứ bao giờ.

Shinnojou nghe chọc chỉ gượng cười đau khổ.

- Chuyện ta nhờ đã xong chưa?
- Ừ, đại khái là rõ rồi nên mới đến đây.

Yamazaki toan tiến lại gần Shinnojou nhưng hần phải dừng chân thốt lên kinh ngạc. Là vì dưới chân Shinnojou có vô số xác côn trùng nằm la liệt. Không khí dao động, Shinnojou cảm thấy khí của Yamazaki đã xa đi. Có lẽ hần đã nhảy lùi đến một gian[15].

- Không đùa đấy chứ?

Yamazaki nói.

- Bọn này là do quan bác dùng mộc kiếm chém rụng hết sao...
- Ừ thì.
- Đưa mộc kiếm đây cho mỗ. Không thể lơ đễnh với cái bọn dùng kiếm được.

Shinnojou bật cười nhưng cũng ném thanh mộc kiếm cho Yamazaki.

- Làm sao ta nhằm quan bác với lũ sâu bọ được chứ.
- Ai mà biết được chứ. Chẳng phải cứ cái gì động đây là quan bác cho một nhát sao.

Yamazaki tuy chỉ đùa cợt nhưng lại đúng với kiếm pháp mà Shinnojou hội đắc được trong thời gian gần đây.

Khu vườn mùa hè có vô số côn trùng bay lượn. Có loài to, có loài nhỏ, lại có loài bay nhanh, có loài bay chậm, nặng nề vỗ đôi cánh ồn ào mà bay loanh quanh. Những thứ như ong vàng, muỗi mòng luôn bám riết lấy một kẻ mù lòa như Shinnojou mà dọa nạt nhiều nhưong hần. Nhưng một ngày nọ, Shinnojou huơ mộc kiếm trong cơn vô thức. Tạch, có âm thanh nhỏ bé vang lên, hần đã chém rụng con trùng nhỏ đang bay tới. Shinnojou cảm thấy một đường sống mới đang mở ra với thanh kiếm mà bấy lâu nay hần cho là vô dụng. Chuyện này đã hơn hai tháng rồi.

Kể từ đó cách luyện tập của Shinnojou đổi khác hẳn.

Hần vút kiếm một lát cho thân thể dẻo dai ra rồi vào thế thủ Seigan, đứng yên bất động.

Mặt trời mùa hè nóng bức. Chẳng bao lâu thì mặt hần đã rõ từng giọt mồ hôi, lăn xuống cổ rồi chảy dài xuống vai và ngực, nhưng hần vẫn cứ đứng bất động đợi lũ trùng bay tới.

Shinnojou chỉ cảm thấy được một khoảng tối đen đang mở rộng ra trước mặt. Trong khoảng tối đen đó có thứ đang bay lại. Hần dứt khoát vung mộc kiếm nhằm vào khí của vật bay mà chém. Ban đầu thanh kiếm chỉ cắt đứt khoảng không vô vị, lũ côn trùng bay đến đậu lên tóc, bám vào mặt hần như giẻ vụn. Nhưng dần dần đường kiếm của Shinnojou càng chính xác hơn và chém rụng những loài bọ bay. Giờ đây kiếm của hần có thể chém rụng chín trong số mười con bọ bay lại.

Cảm giác trì độn không thể nắm bắt được cái khí ở ngay trước mặt của hần đã dần dần được mài dũa tinh nhuệ hơn, rồi hần đã chém trúng những thứ động đây trước mũi kiếm, rồi đến mức có thể dò ra cái khí mong manh ở cách xa mà xấn vào chém tới. Vậy là quá trình khổ luyện ở võ đường Kibe năm xưa đã ngủ yên bấy lâu, nay đã mở mắt trong cái thế giới tối tăm của hần.

- Thế này là?

Yamazaki dìu Shinnojou vào hiên nhà, đặt hông ngồi xuống rồi nói.

- Vậy là quan bác đã hội đắc kiếm pháp Kodama Gaeshi[16] rồi hử?
- Bậy nào, làm gì tới mức ấy.

Shinnojou đáp.

Kodama Gaeshi là bí kiếm cực ý của võ đường Kibe. Đó là chiêu kiếm cực ý mà Uneme Nosuke, tổ phụ của đường chủ Kibe Mago Hachirou đã nghiền ngẫm từ chiêu thức Vô Minh trảm[17] của phái Ittou Ryu rồi tự công phu thêm mà thành. Nhưng trong hàng môn đệ chưa từng có ai được Mago Hachirou truyền thụ cho chiêu kiếm này. Chỉ có tin đồn rằng năm xưa, trong một buổi tập kết thúc mùa đông, Uneme Nosuke đã bất ngờ sử ra kiếm chiêu ấy cho hội chúng xem. Nhưng hầu hết các vị cổ lão nhìn thấy chiêu thức năm xưa đều đã qua đời cả rồi nên trong hàng môn nhân không một ai biết rõ chân tướng của Kodama Gaeshi là như thế nào. Tin đồn chỉ nói là lúc đó Uneme Nosuke đã chọn ra bốn môn nhân, giao cho họ một kiếm còn mình thì sử thanh kiếm tre mà quát chúng nhất tề xông vào. Nhưng khi bốn môn sinh hét lớn xông vào đánh thì đều ngã rạp chung quanh Uneme Nosuke chỉ trong sát na. Lúc sử ra tuyệt kỹ thần tốc đó thì Uneme Nosuke mắt đang nhắm hờ, khuôn mặt chuyển sắc xanh như người chết. Sau khi đánh hạ bốn môn đồ, ông vẫn còn đứng bất động như tượng gỗ một lúc lâu, mặt xám ngắt.

Vậy thì không thể nào là kiếm pháp ấy được.

Đòn chém côn trùng của ta chỉ là kỹ thuật, nhưng bí kiếm Kodama Gaeshi còn vượt lên trên cả kỹ thuật. Shinnojou trầm nghĩ, và hẳn hiểu rõ tâm trạng của Yamazaki khi thốt ra chiêu kiếm ấy.

Shinnojou ở võ đường Kibe được gọi là Kỳ Lân nhi, rồi đến khi đủ sức phân thắng phụ với quyền sư phụ Kamisaka Shounosuke thì môn đồ chúng đều cho rằng kẻ được truyền thụ bí kiếm Kodama Gaeshi sẽ là Mimura Shinnojou chứ không ai khác. Còn Yamazaki thì giống như hẳn tự xưng, mãi mà tay kiếm vẫn không tinh tấn thêm được nhưng cũng là một môn sinh nhiệt tâm luyện tập không để thua ai ở võ đường Kibe.

Có thể hẳn đã trông thấy bóng dáng của Uneme Nosuke hiện lên trên thân xác Shinnojou cũng đứng bất động, mắt nhắm hờ, mặt xanh ngắt. Nhưng việc đột nhiên nhớ tới bí kiếm Kodama Gaeshi cũng có thể là xuất phát từ sự non kém trong kiếm đạo của hẳn.

- Thế nào, quan bác đã điều tra hộ ta chưa?

Shinnojou nói.

Yamazaki không chỉ là bạn đồng môn ở võ đường Kibe mà còn là bạn đồng liêu tâm đầu ý hợp, cùng phục vụ trong tổ Cận vệ với Shinnojou. Vì vậy mà Shinnojou đã nhờ Yamazaki bí mật nghe ngóng những sự tình trước sau khi mình trúng độc trong thành, cả chuyện vì sao bỗng lộc vẫn được giữ nguyên thay vì phải nhận đồng lương chết đói của phiên. Tuy không hiểu lý do nhưng Yamazaki cũng đơn giản nhận lời.

- Ừ ồ đã điều tra rồi. Chẳng có gì lạ cả, trước giờ có trường hợp nào tội nghiệp như quan bác đâu...

- ...

- Tức là cứ thông thả mà sống là được rồi, cần quái gì bận tâm.

Lúc Shinnojou ngã ngựa bất tỉnh nhân sự sau khi thử độc thức ăn thì chung quanh chúa phiên cũng náo động cả lên. Người ta nghi ngờ rằng có kẻ đầu độc ngài. Nhưng sau đó đã cho điều tra cẩn thận, ra nguyên nhân là do độc trong sò sò Kasagai dùng để nấu canh cho chúa. Người làm bếp đã bất cẩn mua phải sò để lâu sinh độc nên đã bị đuổi ra khỏi phiên, còn quan coi sóc nhà bếp cũng bị xử lý tương xứng và chuyện dừng ở đó.

Khi biết Mimura Shinnojou phát nhiệt rồi đâm mù lòa thì dĩ nhiên, các quan chính vụ cũng đã họp nhau lại bàn cách xử trí với hẳn. Có người cho rằng nên thu lại nhà cửa, mỗi năm phát cho hai mươi bao gạo ít ỏi mà nuôi hẳn suốt đời cũng là đủ rồi. Nhưng tự trung đa số ý kiến đều nghiêng về bên vực cho Shinnojou.

Có người còn chủ trương rằng Shinnojou bị mù khi đang làm tròn phận sự nên đương nhiên phải thưởng cho hẳn xứng đáng. Nhưng đa số đều luận rằng chỉ nên giảm lương bổng một ít

mà cho giữ lại nhà Mimura.

Người đưa ra quyết định cuối cùng trong cuộc hội nghị đó chính là chúa phiên Ukyou Dayu. Chúa hạ phán quyết rằng nhà Mimura vẫn được giữ nguyên bổng lộc, Shinnojou phải điều trị cho cẩn thận.

- Chính chúa công đã phán như vậy nhưng...

Shinnojou nói một cách thận trọng.

- Có vị nào trợ ngôn để chúa công rộng lượng mà hạ lệnh như vậy không?

- Không, không, làm gì có chuyện đó.

Hơi gió động, Shinnojou cảm thấy được rằng Yamazaki đang xua tay nói.

- Vì hội nghị không thống nhất được nên ngài Tổng quản Nose trực phiên tháng ấy đã thưa với chúa thượng như vậy này vậy. Ngài nghĩ một lát rồi bảo rằng nếu không có Shinnojou thử độc thì chẳng những thân ta mà đến cả hậu cung phải gặp đại nạn rồi. Thế là ngài hạ phán quyết luôn. Chuyện này do mỗi trực tiếp hỏi ngài Nose nên quan bác không cần phải nghi ngờ.

- ...
- Tức là lúc quan bác ngã lặn ra thì số thức ăn đó đã được mang vào trong hậu cung rồi. Chỉ một chút nữa thôi là nguy to rồi, vì thế nên chúa công rất cảm kích.

- Nếu thế thì ngài tổ trưởng Shimamura chẳng nói gì để giúp ta giữ lại lộc nhà à?

- Quan bác nói gì vậy?

Yamazaki nói, giọng đanh lại như lộ cốt ra cả thái độ phản cảm thường ngày đối với thượng cấp.

- Làm gì có chuyện hần ta nói giúp ai bao giờ chứ. Khi nghe tin quan bác không còn thấy đường nữa thì hần ngồi trong dinh mà cười khẩy rằng, thôi rồi thằng Mimura từ nay hết dùng được nữa rồi.

Yamazaki nói rồi đứng dậy nhảy xuống vườn, rồi cứ thế mà cất giọng ngái ngủ,

- Mọi chuyện là như vậy. Quan bác chẳng có gì phải mặc cảm, cứ thông thả mà tỉnh dưỡng đi. Ổi chà, mỗi buổi thấy ghen tỵ với quan bác quá, giá gì mỗi cũng được trúng độc sò một lần nhỉ.

- Đừng có nói nhảm.

- À mà chị nhà vẫn còn ở nhà mẹ chưa về à?

Yamazaki nói.

Shinnojou vẫn chưa tiết lộ với Yamazaki về việc ly duyên với Kayo, mà hần cũng không nói với ai khác bên ngoài.

- Chà, nhà không có đàn bà con gái trông cứ bồn bồn thế nào ấy. Hoang tàn quá đi mất.

Yamazaki dòm vào trong nhà rồi lại cất giọng bất bình.

- Mỗi đến thăm thế này mà chẳng có lấy một chén trà tiếp đãi, tệ quá.

Yamazaki Heita đã về rồi mà Shinnojou vẫn còn ngồi yên bất động ngoài hiên. Bầu không khí nóng bức lúc nãy đã chớm lạnh, hần trời đã về chiều rồi.
Quân dễ tiện!

Hắn nghĩ. Hắn là kết quả điều tra của Yamazaki là tin cậy được đây. Hình như Kayo đã bị trói buộc trong cái suy nghĩ rằng lộc nhà vẫn giữ được là nhờ ơn Shimamura, nhưng sự thật là trong phán quyết đó chẳng có cửa cho Shimamura chỗ mớm vào. Mà hình như nàng cũng không ngờ đến điều đó.

Vậy thì chẳng qua chỉ là Shimamura lóa mắt vì cơ hội thao túng người đàn bà đột nhiên xuất hiện trước mắt gã mà thôi. Tức là Kayo đã bị lừa rồi. Trước mắt Shinnojou hiện ra hình ảnh một con đàn bà ngu ngốc và một gã đàn ông tâm tính bản thiếu.

Không thể dễ yên như thế này được.

Shinnojou cảm thấy một chút lo ngại cuối cùng còn sót lại cũng đã biến mất, lòng hắn đã quyết. Đứng dậy, hắn cất tiếng gọi Tokuhei hỏi thời khắc.

- Vâng, đã sắp sang khắc sáu (6 giờ chiều) rồi ạ. Để tôi đi chuẩn bị cơm đây.
- Thôi khỏi cần.

Shinnojou nói. Giờ này chắc là Shimamura Touya đã xuống thành về tư dinh rồi.

- Bây giờ phiền lão đến tư dinh Shimamura một chuyến.

Hắn cảm thấy thân thể lão bộc đang run lên cầm cập.

- Cứ nói như vậy, ta đợi ở bờ sông bên cạnh chuồng ngựa vào khắc sáu chiều ngày kia. Cứ nói như vậy tự khắc hắn sẽ hiểu.
- Thừa cậu chủ....
- Hãy đi vòng ra hiên nhà hắn, tránh để bọn gia nhân biết được. Hãy trực tiếp gặp Shimamura, lão chớ có lo lắng.

Shinnojou vươn tai vể về lên vai lão bộc đang run bần bật.

- Đúng rồi, lão nói thêm điều này. Nói là ta bảo, chớ có khinh thường kẻ mù lòa.

Sáu

Shimamura Touya đã đến đúng giờ hẹn. Shinnojou đang ngồi cũng bật dậy, hướng mặt về phía tiếng bước chân. Lúc hắn đến thì tiếng người nói xa xa bên chuồng ngựa cũng đã im bật, cả lão Tokuhei dìu Shinnojou đến cũng đã nấp vào chỗ tối như lời dặn trước. Bốn bề yên tĩnh tịch mịch.

Có tiếng bước chân đang tiến đến gần. Shinnojou nghiêng đầu nghe ngóng. Tiếng chân bỗng im bật. Có lẽ là Shimamura đang chuẩn bị buộc ống tay áo trước khi quyết đấu. Rồi dường như cái khí đó đang len lén chậm chậm đến gần. Hình như đối phương đã vứt bỏ dè dặt đi rồi.

- Chẳng phải là ngươi đã bỏ vợ rồi sao.

Shimamura gằng cười lạnh lùng.

- Nếu thế thì giải quyết luôn đi, không bằng lòng sao.
-
- Đấu với một thằng mù ta chẳng thấy thú tí nào. Nhưng nếu không đấu mà ngươi không chịu

được thì ta cũng chẳng khách sáo. Được chưa?
- Ta đã nói là chớ có khinh thường!

Hừ, Shimamura nhếch mép cười. Bất chợt Shinnojou cảm thấy sát khí đang bao trùm lấy hắn. Shimamura đã rút kiếm ra rồi. Shinnojou cũng rút gươm. Hắn thủ kiếm trong tâm tối, đằng kia có khí của kẻ thù đang chuyển động. Nhưng khoảng cách hãy còn xa. Một lát sau khí động sang phải, ngón chân Shinnojou cũng lập tức hướng sang phải. Hình như Shimamura đã dừng lại rồi. Gã đứng yên một chập để dò xét thực hư rồi lại động sang phải. Thân thể Shinnojou cũng xoay theo. Vậy là Shimamura đã đứng xoay lưng vào vách chuồng ngựa rồi. Rồi đột nhiên khí của Shimamura biến mất. Shinnojou rùng mình. Chỉ có một thế giới vô minh tối tăm đang mở ra mệnh mông trước mắt hắn, trong đó dòng khí đang chuyển động bỗng biến mất. Đến một hơi thở hắn cũng chẳng nhận thấy nữa. Nhưng không lý nào Shimamura lại bỏ chạy, mà thật tế là hắn đang ở gần đây thôi. Vì sát khí dày đặc đến khó thở đang bao trùm lấy hắn. Toàn thân Shinnojou ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Không lẽ mình đã thua trong trận đấu này rồi sao. Hắn nghĩ thế. Nếu là vật cử động thì có là con bọ nhỏ hắn cũng chém rụng được, nhưng thứ không chuyển động thì chẳng có cách chi dò ra khí của nó cả. Shimamura tuy là kẻ bỉ ổi nhưng cũng là kiếm sĩ của phái Ittou Ryu. Hắn là hắn đã công phu được thứ gì để đối phó với kiếm pháp của kẻ mù rồi.

Nhưng mọi biến loạn trong lòng Shinnojou nhanh chóng tan biến vào trong tĩnh lặng. Chiến thắng không phải là tất cả, chỉ cần làm trọn bốn phận của người võ sĩ là đủ. Địch sẽ tấn công vào lúc nào? Đừng thiết đến sống chết, thắng thua chính là ở trong sát niệm đó.

Nào lại đây, Shimamura.
Ta đợi đây.

Ở võ đường Kibe, lúc nhận ấn chứng, ta đã ngộ ra rằng

"Giữ tâm xem cái chết là bạn đồng hành. Chiến thắng nằm trong đó"

Thầy ta đã dạy rằng

"Quyết tử tức là đường sống"

Bây giờ chính là lúc này đây!

Shinnojou chậm rãi buông lỏng thân thể trong tối tăm. Tâm hắn đã xa rời thắng thua, chẳng màn sanh tử nữa rồi. Thân này đã từng một lần toan chết đi, giờ nếu có chết thì hãy giữ tâm ra đi trong an tịnh. Shinnojou và bóng tối đã hòa thành một. Hắn mãi đứng đó bất động.

Một vật nặng nề từ hư vô rơi xuống.

Giống như là cả bầu trời đổ sập xuống đầu hắn. Shinnojou vừa thối lui một bước vừa hươ kiếm chém hư không trong cơn vô thức vô ngã.

Tay trái hắn một chút nhói đau, đồng thời nghe thấy tiếng thét thất thanh của Shimamura. Liên sau đó là tiếng vật nặng bị ném phịch xuống đất.

- Cậu chủ ơi!

Vừa cất tiếng gọi lung rung, lão bộc Tokuhei vội vàng chạy đến.

- Cẩn thận đấy Tokuhei! Có thể hắn còn sống!

Shinnojou thét lớn. Nhưng Tokuhei vội dừng chân rồi nói.

- Không sao đâu ạ. Ngài Shimamura đã tắt thở rồi.

- Vậy sao.

- Nhưng mà nguy hiểm quá. Ngài Shimamura nhảy lên vách chuồng ngựa đứng vắt vẻo như chim. Làm tôi sợ đến vỡ mật ra, không biết cậu chủ có phát hiện ra hay không.

Shinnojou trầm nghĩ, hóa ra đấu sách của Shimamura là như vậy. Gã định đứng trên cao để ta không dò ra khí rồi từ trên không lao xuống mà chém một đòn chí mạng.

À, hay đó chính là Kodama Gaeshi nhỉ. Hắn tung kiếm chém chết Shimamura bằng một nhát trong vô thức. Lưỡi kiếm không có thì giờ dò xét động tĩnh của địch mà chỉ tự động phản ứng lại với chuyển động của đối phương mà thôi. Đây chính là động tác sinh ra từ cái tâm trống rỗng không vọng động như hư không tạng của hắn.

Nhưng Shinnojou không định xác nhận chuyện đối với thầy hắn là Kibe Mago Hachirou. Hắn nghĩ rằng thôi, từ nay chẳng bao giờ độ kiếm với ai nữa.

Đường kiếm của Shinnojou đã cắt đứt mạch máu nơi cổ Shimamura Touya nên không cần phải ra đòn kết liễu nữa. Hắn đứng dậy, bảo Tokuhei nào, đi thôi.

- Ta đã chán các món do Tokuhei nấu rồi. Chẳng lẽ không nấu được thứ gì khác sao.

Shinnojou nói.

- Thì chẳng phải trước đây tôi đã nói rồi sao. Cậu chủ hãy thuê một cô hầu đi.

- Được, nhờ lão đấy. Cứ thuê đứa con gái nào quên việc nấu nướng ấy. Hoặc thuê bà lão nào cũng được, cho lão có bạn tâm tình.

Về cái chết của Shimamura Touya, bọn người nhà gã có báo lên trên là chết đáng ngờ, quan giám sát cũng cho người điều tra nhưng không được kết quả gì.

Shimamura đầu quấn khăn, tay áo buộc dây nên chỉ có thể nghĩ rằng y đã quyết đấu với ai đó. Nhưng không một ai trong phiên kể cả quan giám sát lại nghĩ rằng đối thủ của Shimamura lại là một kẻ mù lòa như Shinnojou. Shinnojou cũng e rằng lão bộc Tokuhei đến gặp Shimamura đưa chiến thư sẽ bị hỏi cung nhưng chuyện đó cũng không xảy ra. Không ai trong nhà Shimamura để mắt tới một lão già lưng còng cả.

Rồi chẳng còn ai nhắc đến cái chết thảm của Shimamura nữa.

Ngày tháng bình lặng trôi đi, chẳng mấy chốc mà đông qua xuân đến. Trong thời gian này thỉnh thoảng bà chị họ Ine cũng mang chuyện tái hôn đến thăm nhà Shinnojou, những ngày tháng chán chường cứ thế qua đi. Ine luôn sốt sắng khuyên nhủ chuyện tái hôn như muốn văng cả nước bọt ra mồm, nhưng bị Shinnojou từ chối nên hậm hực ra về.

Ba ngày say Tokuhei dẫn về một người hầu gái. Tên là Chiyo, tuổi chừng hai năm, là quả phụ của một nhà dân. Những chuyện ấy đều là do miệng Tokuhei nói ra cả, chẳng thấy Chiyo lên tiếng bao giờ.

Hai người vừa rời khỏi phòng khách chẳng bao lâu thì nghe rộn tiếng dao thót từ nhà bếp. Chỉ như vậy thôi mà ngôi nhà chỉ độc hai người đàn ông bỗng nhiên lại thấy sáng sủa ra.

Hừm, ra người cũng siêng năng đấy nhỉ.
Không có mùi trang điểm phấn son, lại ít nói, được đấy. Shinnojou thầm nghĩ. Nhưng đêm đó, khi bữa ăn sắp kết thúc thì Shinnojou chợt dừng đũa, ngẩng đầu lên nhìn. Khi hắn cảm thấy cô hầu Chiyo dọn bàn ăn bỗng nhiên giật mình thì chẳng nói năng gì, tiếp tục ăn hết.

Hừ, lão Tokuhei dám bày trò!

Đêm đó, khi đã chui vào chăn, Shinnojou bật cười gượng. Cô hầu tên Chiyo kia đang nằm ngủ trong căn phòng nhỏ bên cạnh nhà bếp không ai khác chính là người vợ đã ly duyên của hắn. Vị canh này, vị thức ăn này, đến cả độ cơm thổi vừa chín tới, tất cả đều đã quen thuộc với cái lưỡi của hắn. Nhờ vậy mà hắn biết được, nhưng vẫn không nói với ai.
Hình như Kayo cũng sợ hắn biết được mà chẳng mấy khi đến gần, toàn quanh quẩn nơi nhà bếp.

Mấy ngày sau, Shinnojou ra vườn vớt một kiểem rồi đi vào nhà, ngồi quay mặt vào bếp mà kêu mang trà ra. Có tiếng Kayo đáp lại, chẳng bao lâu sau cánh cửa mở ra, Kayo mang trà vào. Đặt chén trà trước mặt, Kayo nắm tay Shinnojou cho chạm vào chén. Hình như bất giác nàng muốn làm thế. Hắn cảm thấy nàng bất ý mà rung mình. Shinnojou làm bộ không hay biết. Có mùi thơm từ nhà bếp bốc lên. Chính là mùi rau Warabi. Lúc này trong nhà có tiếng chày thậm thịch, là Kayo đang dầm rau.

- Đêm nay có món rau Warabi dầm à.

Shinnojou nói.

- Rau năm ngoái cũng ngon đấy. Thức ăn chỉ mình em nấu là ngon thôi. Lão Tokuhei làm sao bằng được.

Shinnojou cảm thấy Kayo như hóa thành tượng đá trước mặt hắn.

- Sao thế? Mới xa nhà ít lâu mà đã mất lưỡi rồi sao?

Bất chợt Kayo quay lưng chạy đi. Vừa nghe thấy tiếng cửa nhà bếp đóng lại thì hắn lại nghe có tiếng khóc nức nở.

Gió trước hiên thổi tới mang theo cả mùi lá non. Lão bộc Tokuhei đang bồ củi trước nhà, thỉnh thoảng lại chen lẫn tiếng hắt hơi lụ khụ. Tiếng khóc của Kayo bỗng vỡ òa lên.

Vừa lắng nghe hết thấy mọi âm thanh như vậy, Shinnojou vừa hớp từng ngụm trà.

Truyện viết năm Shouwa thứ 55 (1980)

-- Hết --

[1] Fujisawa Shuhei - Từ điển Bách khoa mạng Wikipedia:
<http://ja.wikipedia.org/wiki/%E8%97%A4%E6%B2%A2%E5%91%A8%E5%B9%B3>

Fujisawa Shuhei - Profile:
<http://www.shonai-nippo.co.jp/square/feature/fujisawa/profile.html>

[2] Fujisawa Shuhei - Outstanding japanese samurai fiction:

<http://ummagumma.wordpress.com/2007/04/13/fujiwara-shuhe-i-outstanding-japanese-samurai-fiction/>

[3] Honda Soichiro, Giám đốc sáng lập công ty Honda cũng là một người được ban thưởng Huân chương này.

[4] Nguyên văn: Rinshouji.

[5] Bất Động Minh Vương (Fudou Myouou- Acalanatha) hay còn gọi là Bất Động Tôn là vị tôn cách sứ giả của đức Đại Nhật Như Lai, hình dung phần nộ, có công đức đối trị các loài Phật địch không thể nghe pháp.

[6] Hộc: đơn vị đo thể tích, chủ yếu là lúa gạo. Một hộc là mười đấu, chừng 180 lít. Thời phong kiến ở Nhật, quan lại được phát lương tính theo hộc lúa.

[7] Nguyên văn là Buggy, một chức quan kiểm soát ở địa phương thời phong kiến. Có Buggy quản lý khu phố, Buggy quản lý việc xây cất chùa chiền,...

[8] Kỳ Lân con, chỉ người kiệt xuất.

[9] Kata: hệ thống luyện tập trong võ thuật Nhật Bản, theo đó động tác được thi triển theo một quỹ đạo nhất định để làm quen với kỹ thuật.

[10] Seigan là thế thủ cơ bản trong kiếm thuật Nhật Bản. Thế này thủ trung đoạn, kiếm giương trước mặt, hướng mũi về đối phương và là thế thủ có thể tấn công hay phòng thủ theo nhiệm ý.

[11] Một loại rau mọc nơi nhiều ánh sáng, thân cao chừng 1m, lá non chế biến thức ăn.

[12] Phiên: đơn vị hành chính địa phương ở Nhật thời phong kiến. Có thể hiểu một phiên như một tỉnh ngày nay. Đứng đầu phiên là lãnh chúa thần phục chính quyền trung ương.

[13] Nguyên văn là Karou (gia lão), một chức lớn trong từng phiên thời phong kiến ở Nhật. Chức này thống lĩnh toàn bộ võ sĩ, phò tá lãnh chúa coi sóc mọi chuyện trong phiên.

[14] Ittou (Nhất Đao) là một trong những phái kiếm có uy danh nhất thời Edo. Phái này do Itou Ittousai lập ra và học trò phái này thường là những người có thực tài được trọng vọng. Phái Ittou có nhiều ảnh hưởng đến Kiếm Đạo hiện đại.

[15] Đơn vị đo lường cổ. 1 gian bằng 6 thước và bằng khoảng 1.8 mét.

[16] Tên chiêu kiếm có nghĩa là "chém ngược vào tiếng vọng".

[17] Nguyên văn: Mumyou giri.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>